

มาตรฐานเสมือนจริง

>>> โลกเสมือนจริงดูสวยงาม แต่แฝงด้วยความโหดร้าย

โลกออนไลน์สร้างโลกให้คนหลุ่มหลง<<<

ถ้าถามว่าวันนี้ระหว่างมือถือกับกระเป๋าตังค์ เลือกที่จะเอาอะไรติดตัวออกจากบ้าน กระเป๋าตังค์ ไม่มีตังค์ แต่มือถือมีเงินในอนาคตใช้จับจ่ายได้เสมอ ยามใดที่เราต้องการก็กด สแกนด้วยมือถือนี้แหละ ทำให้ชีวิตเราง่าย ความง่ายก็มักจะมาพร้อมภัยจากมิชชันนารีที่พยายามจะหากินง่าย ๆ สบาย ๆ บนความทุกข์ยากของคนอื่น วันนี้เรามีมือถือที่แทบจะไม่เอาไว้อ่านโทรศัพท์เพราะกลัวคอลเซ็นเตอร์ที่โทรมาหลอกหลวง เราจึงใช้มันเพื่ออยู่ในโลกเสมือนจริง ในชุมชนโซเชียล ที่กำลังแทรกซึมสร้างวัฒนธรรมให้เกิดมาตรฐานใหม่ ๆ ที่มีคนนำไปเลียนแบบ โดยการใช้ชีวิตที่สะดวกสบาย ปรารถนาอายุยืนยาว ร้อยล้าน สร้างรายได้ง่าย ๆ สร้างภาพใช้ชีวิตหรูหรา ท่องเที่ยว อิสระเสรี เมื่อเราเสพติดเหล่านี้มาก ๆ ก็ทำให้ต่อมความอยากผลิตสารเลียนแบบขึ้นมา พยายามทำให้ได้เหมือนเขา แต่... ในความเป็นจริงจะมีกี่คนบนโลกจริงจะทำได้ดังเช่นภาพที่เราเห็น ทำไปทำไมเราก็เกิดกองทุกข์สุมแบบไม่รู้ตัว

เราไม่ได้ทุกข์เพราะเราขาด แต่เพราะเราอยาก เราจึงทุกข์ อยากมีเหมือนเพื่อน อยากรวยเหมือนคนนั้น อยากดังเด่นเหมือนคนนี่ ต้องใส่เสื้อผ้าแพง ๆ แบนด์ดัง ๆ กระเป๋าจากฝรั่งเศส กินหรูดูเลิศ ให้มีเพื่อนมาอิจฉา ทำตัวเป็นผู้นำความสบาย อบอุ่นในโซเชียล แต่กลับมาโดดเดี่ยวนอนคิดจะเอาเงินที่ไหน

ใช้ในวันพรุ่งนี้ เพราะเงินในอนาคตติดลบเกินจะเบิกจ่าย

ชีวิตเราถูกขีดเขียนให้มีเหมือนคนอื่น ๆ ไปเสียหมด เราต้องมีศักดิ์ศรีเป็นของตัวเองตามแบบที่พระเจ้าประทานให้เราแต่ละคน มีแค่ไหนใช้แค่นั้น ใช้เท่าที่มีเท่าที่จำเป็น ไม่ต้องไปดิ้นรน ค้นหาตามคนอื่นจนกลายเป็นมาตรฐานในหนทางชีวิตของเรา ความสุขมิได้อยู่ที่ต้องมีมาก อยู่ที่รู้จักบริหารในสิ่งที่มีต่างหาก ให้ตัวเองดูงดงามในนามของความธรรมดาบ้าง เราจะสุขได้ในโลกแห่งความเป็นจริงที่ไม่อิงแอบกับผู้อื่น โลกมิได้ช่วยโลก โลกสร้างมาตรฐานใหม่ที่ก่อทุกข์ให้เกิดขึ้น พันทุกข์ได้ก็ต้องรู้จักบริหารความ โลกให้เป็น

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com/>